

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 220.329 van 14 juli 2012
in de zaak A. 205.583/X-15.150.**

In zake : 1. Ria VAN TORNHAUT
 2. Jani VAN QUAETHEM, vertegenwoordigd door zijn ouders
 Ria Van Tornhaut en Mario Van Quaethem
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sven Boullart
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 867
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 juli 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het negatief declaratief attest van 4 juli 2012 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van het agentschap Inspectie RWO Oost-Vlaanderen, waarin zowel jegens Ria Van Tornhaut als jegens Jani Van Quaethem wordt vastgesteld dat zij niet of niet langer beschikken over een woonrecht zoals omschreven in artikel 5.4.3., § 3, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, met betrekking tot het weekendverblijf aan de Bogaertstraat 13 te Knesselare.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juli 2012, om 11.30 uur.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven Boullart, die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Eerste verzoekster en haar minderjarige zoon zijn gedomicilieerd te Knesselare, Bogaertstraat 13, in een gebied waarin, naar zij zelf verklaren, “we te maken hebben met de gemeenzaam gekende problematiek van de weekendverblijven”.

Op 4 juli 2012 stelt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van het agentschap Inspectie RWO Oost-Vlaanderen vast dat zij niet of niet langer beschikken over een woonrecht zoals omschreven in artikel 5.4.3., § 3, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening omdat niet of niet langer is voldaan aan de voorwaarden in artikel 5.4.1. tot en met 5.4.3. vanwege: “Niet vergunde constructie nl. bovenverdieping is niet vergund”. Toegevoegd wordt in fine:

“Bovenvermelde personen genieten bijgevolg geen recht om het weekendverblijf permanent te bewonen en moeten deze permanente bewoning onmiddellijk staken. Permanente bewoning na het verstrijken van het woonrecht kan aanleiding geven tot de decretaal bepaalde strafsancties, gerechtelijke herstelmaatregelen en/of administratieve stakingsbevelen.”

Het negatief declaratief attest wordt verzoekers betekend met brieven van 9 juli 2012, waarvan zij, na afhaling ter post, op 12 juli 2012 kennis nemen.

IV. Rechtsmacht

Standpunt van verzoekers

4. Verzoekers zetten uiteen dat de bestreden beslissing wel degelijk voor vernietiging en schorsing vatbaar is, ofschoon het woord “declaratief” daarover twijfel zou kunnen doen ontstaan. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar past de vervalgrond uit artikel 5.4.3., § 2, tweede lid, 3°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toe, wat de uitoefening van een discretionaire beoordelingsbevoegdheid vergt: “de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur diende na te gaan of verzoekende partijen ten eerste een stedenbouwmisdrijf zoals omschreven in artikel 6.1.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben begaan m.b.t. het weekendverblijf, en ten tweede of zij dit misdrijf na 1 september 2009 hebben begaan.” De vraag of verzoekers een zodanig misdrijf hebben begaan, vereist “een individuele en concrete evaluatie” omdat moet worden nagegaan 1° of zij een oprichtingsmisdrijf, voortzettingsmisdrijf, dan wel een instandhoudingsmisdrijf hebben begaan en 2° of, in geval van instandhouding, de instandhouding gepleegd wordt of werd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Beoordeling

5. Krachtens de artikelen 144 en 145 van de Grondwet behoren de geschillen over subjectieve rechten in principe tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde. De Raad van State zal bijgevolg, in beginsel zonder rechtsmacht zijn wanneer het beroep tot nietigverklaring -waarvan de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een accessorium is-

een betwisting over het bestaan en de omvang van een subjectief recht tot werkelijk en rechtstreeks voorwerp heeft.

Het bestaan van een subjectief recht veronderstelt dat de verzoeker zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht rechtstreeks aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan hij belang heeft. Opdat er ten aanzien van de bestuurlijke overheid sprake van een dergelijk recht kan zijn, moet de bevoegdheid van die overheid gebonden zijn.

6. Verzoekers beroepen zich in hun enig middel op het woonrecht bedoeld in artikel 5.4.3. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Dit woonrecht houdt “het recht in om het weekendverblijf permanent te bewonen gedurende de periode waarbinnen het woonrecht geldt”. Weliswaar vervalt het woonrecht “indien en van zodra de permanente bewoner [...] na 1 september 2009 met betrekking tot het weekendverblijf een misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, begaat”.

Overeenkomstig artikel 4, § 1, van het besluit van 24 juli 2009 van de Vlaamse regering betreffende de declaratieve attestering van het bestaan, het niet-bestaan of het verval van het woonrecht in de zin van artikel 5.4.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening stelt het negatief declaratief attest vast dat het woonrecht niet of niet langer bestaat doordat niet of niet langer voldaan is aan één of meerdere van de in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalde toepassingsvoorwaarden. Te dezen is daar ambtshalve toe besloten.

In de bestreden handeling wordt vastgesteld dat verzoekers niet of niet langer beschikken over voormeld woonrecht, om reden van: “Niet vergunde constructie nl. bovenverdieping is niet vergund”.

Verzoekers van hun kant betwisten dat: er kan hun geen oprichtingsmisdrijf worden verweten, laat staan nog een oprichtingsmisdrijf van na 1 september 2009; evenmin kunnen zij een instandhoudingsmisdrijf hebben

begaan aangezien het goed in een niet-kwetsbaar gebied ligt en het instandhoudingsmisdrijf voor die gebieden gedepenaliseerd werd; ook kan hun geen voortzettingsmisdrijf aangewreven worden, noch verkeren zij in een ander geval waarvan sprake is in artikel 6.1.1.

7. Dit artikel 6.1.1., eerste lid, somt, verdeeld over 7 punten, een aantal welbepaalde handelingen op, die worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen.

Het mag waar zijn zoals verzoekers beweren dat, wanneer de verwerende partij naziet of verzoekers met de voormelde “Niet vergunde constructie nl. bovenverdieping is niet vergund” al dan niet een dergelijk “misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1” begingen, zij dan overgaat tot een individuele en concrete beoordeling. Dat lijkt evenwel nog niet in te houden dat verwerende partij daarbij over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt. Integendeel is op het eerste gezicht de bevoegdheid van de verwerende partij gebonden aangezien het feit van de “Niet vergunde constructie nl. bovenverdieping is niet vergund” alleen terecht als een oorzaak van het verval van het woonrecht in aanmerking is genomen, als dit gebeurde conform het artikel 6.1.1. dat aan dat feit de aard geeft van een -er in bedoeld- misdrijf (of niet).

8. De conclusie is dat het bestreden negatief declaratief attest een geschil deed ontstaan tussen de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en verzoekers over het woonrecht van die laatsten. Met hun vordering tegen het negatief declaratief attest brengen zij op het eerste gezicht wezenlijk een geschil over de erkenning van een subjectief recht aan.

In het licht van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet komt de kennisneming van een vordering die een dergelijk geschil tot werkelijk en direct voorwerp heeft in beginsel evenwel aan de rechtbanken van de rechterlijke orde toe. Dit moet desnoods ambtshalve worden vastgesteld.

Het gebrek aan rechtsmacht van de Raad van State vertoont een dermate hoge graad van waarschijnlijkheid dat de vordering om die reden dient te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Johan Lust